TECHNO
FANTASY

MÄNSKLIGHETENS
KAMP MOT DEMONER

ISOLERINGEN PÅ
ASTROPOLIS
SÄTTER SINA SPÅR

SOFIA JEPPSSON

SOL, HAV OCH GALENSKAP

DPM

Sofia Jeppsson

Sol, hav och galenskap

@Sofia Jeppsson

E-novell, 2022.

DPM05

denperfektamaskinen.carrd.co

Sjätte januari 2171

Kära Delphine,

Jag och resten av laget är framme på Astropolis nu efter fem dagars resa. Det är verkligen annorlunda här. Jag förstår dig nog bättre nu och önskar så starkt att vi kunde ses igen.

I Heraklesville tänkte jag – som alla andra – att vi nog kunde hålla ut hur länge som helst. Eller nej, det stämmer inte. Snarare så tänkte jag inte alls. Hundratusentals människor, med olika yrken, olika fritidssysselsättningar och projekt … Vi gick förstås aldrig utanför murarna men i övrigt så levde vi ungefär som människor alltid har gjort. Heraklesville kändes så *normalt.* När något är normalt så känns det lätt tryggt också, även om man egentligen vet bättre.

Jag försöker förklara hur jag känner, Delphine, för jag inser nu att det var jag som var den konstiga och du som var normal.

På Astropolis är ingenting vare sig normalt eller tryggt. En flytande, kvadratisk plattform på det stora vida havet, med vita tvåvåningshus för boende och lika vita industribyggnader, symmetriskt utplacerade för jämviktens skull. Precis mitt i kvadraten tronar den högsta byggnaden av alla, dekorerad med bilder av klassiska bevingade änglar på väg upp mot himlen. Inuti står rymdhissen parkerad; dess kabel löper rakt upp som en dagglittrande spindeltråd i jätteformat från takets öppning tills den försvinner i det blå. Vart man än befinner sig på plattformen kan man se taket och kabeln. Vi påminns hela tiden om evakuerings-

projektet.

Längst bort i öster går det att skymta en strand med snårig djungel, i övriga riktningar bara turkosblått vatten så långt ögat når. Det kanske du skulle gilla, i och för sig, du som brukade sitta på det platta taket till ditt lilla hus precis vid stadsmurens kant, betrakta havet utanför och måla … Utsiktsbilderna var jättefina, men fantasibilderna som du gjorde av livet under ytan var ännu bättre. På Astropolis kommer man så nära havet, det är ingen mur emellan. Flera trappor löper ner från den upphöjda plattformen till en sorts ram som bara ligger någon meter över vattenytan. De anställda kallar den för Strandpromenaden, fast den egentligen är för underhållsarbete. Vid lugnt väder kan man strosa eller sitta alldeles invid räcket och spana ner på djurlivet i vattnet. Du skulle nog hitta en massa inspiration där.

Fast solen är extremt stark här, den kanske skulle få dina färger att smälta och rinna av duken. Vid lunchtid så står den precis mitt på himlen så att alla skuggor försvinner och byn ger ett nästan tvådimensionellt intryck; byggnaderna blir lysande vita rutor över gräsmattornas gröna, och rymdhisskabeln ser ut att hänga ner från solen.

Hur som helst. Det är inte bara det att kabeln alltid syns och liksom drar blickarna till sig med sin skimrande yta och till synes magiska försvinnande i tomma intet ovanför oss – varenda människa här jobbar ju för rymdprogrammet, från personalen på plattformsunderhållet och kockarna till ingenjörerna och astro-fysikerna. Alla bidrar på olika sätt till rymdfärden där våra hjälte-modiga astronauter ska försöka hitta en utväg, ett sätt att fly vår demoninfekterade jord för något tryggare. Hemma i Heraklesville

ifrågasatte jag aldrig hur långsiktigt hållbar situationen egentligen var … Jag tror att jag förstår din förtvivlan bättre nu.

Vi har gått från att vara Heraklesvillelag17c till att bli Astro-polislaget – inga nummer eller bokstäver behövs, för det är bara vi. Jour dygnet runt. Förra lagets ledare Amira försäkrade mig, innan de åkte härifrån, att det inte skulle bli så jobbigt som man kunde tro. Demoner bröt sig igenom och attackerade i snitt en gång i veckan under deras tid här. Laget hade inga större problem med att hinna rycka ut och döda dem när det behövdes, sa hon, och det lät ju betryggande. Demonerna blir allt snabbare och starkare, men än går de att hantera.

Allt lät bra tills vi fick reda på anledningen till att vi skulle ersätta Amiras lag. Det var inte som vi först trodde, att de helt enkelt hade gjort sin plikt och det var dags för dem att åka hem. Nej, en av Amiras män hade *dött*. Inte i strid med demoner, utan när han ramlade ner från rymdhissbyggnaden. Han hade klättrat upp där för att titta på utsikten, men föll ner och dog. Det lät inte riktigt klokt! Amiras lag är i sextioårsåldern, minst (jag fick säga till henne på skarpen att jag heter Sabrina, inte ”flicka lilla”). Veteraner. Att ramla ner från en byggnad och slå ihjäl sig låter som något en ungdom skulle göra efter en vild natts festande.

Inte kände jag mig lugnare heller efter chefens lilla välkomsttal. Victor Vianello heter han, och verkar lätt alkoholiserad. Nej, stryk ”lätt”, man ser honom knappt utan en vinflaska i handen. Han har ett sådant där lätt, modernt exoskelett i metall – utan det skulle han knappt kunna gå rakt. Hur som helst, jag frågade om vi förväntades utföra några andra arbetsuppgifter än att bekämpa

demoner, med tanke på vad Amira sagt om hur sällan de bryter igenom. Han svarade att vi hade en till uppgift, en väldigt viktig sådan: att inte bli galna. Vi skrattade lite osäkert, förstod inte om han skämtade, men det blev snart tydligt att han var allvarlig. Började prata om miljön här, hur den gör folk galna; allt vatten, sa han, den mystiska djungeln, och solen som står mitt på himlen. *Mitt* på. Som ett brinnande öga som stirrar rakt ner i ens själ, sa han.

Jag saknar dig så, Delphine, och undrar vad du skulle haft att säga om allt detta ifall du hade kunnat följa med oss hit.

Hälsningar från din Sabrina (om jag får kalla mig det, efter allting).

Tionde januari 2171

Kära Delphine,

Hur har du det där du är? Jag önskar att du kunde berätta det för mig. Jag saknar dig mer än någonsin.

För första gången sedan vi kom hit så tog sig en demon igenom. Jag, Meaza och Cristobal satt under ett stort parasoll som några för tillfället lediga arbetare hade slagit upp på gräsmattan och småpratade med dem om allt och ingenting för att få tiden att gå. De berättade för oss att de jobbade med plattformsunderhåll, hade varit här ett bra tag redan och var trötta på Astropolis. När arbetarna först började så trodde de att de skulle bli avbytta och få åka hem till Heraklesville innan jul, med någon av proviantbåtarna som kommer ibland. Men Vianello tjatade på dem att stanna och till slut gick de med på det för en löneförhöjning. Nu var hela gruppen underhållsarbetare överens om att de borde ha stått på sig och åkt.

Stämningen var inte på topp om man säger så, men ändå lugn och avslappnad när ett tjut skar genom luften. En millisekund senare började våra larm-armband att plinga. Jag, Meaza och Cristobal flög upp och sprang i den riktning armbanden visade, men vi hade lika gärna kunnat följa tjuten och de skräckslagna rösterna till rymdhissbyggnaden. Två ingenjörer i arbetsoveraller rusade ut ur portarna och flydde tills det övre kanträcket stoppade dem, alltså knappt hundra meter. Där blev de stående, ryggarna mot räcket och havet, deras uppspärrade ögon stirrande mot portarna de kommit ur. Vi sprang så fort vi kunde mot ingenjör-

erna och såg lagets övriga fem medlemmar komma spurtande från motsatt håll; vi stressade som om vi kände på oss att det var ovanligt bråttom. De flesta demoner bryter igenom och så står de bara där, de måste liksom samla sig en god stund innan de kommer i gång med att faktiskt attackera någon, men det finns undantag och detta visade sig vara en kvick jävel. Vi hade nätt och jämnt hunnit möta upp våra lagkamrater innan demonen rasslade ut ur byggnaden, mot ingenjörerna.

Det var en sådan där snårig sak som knappt verkar ha någon central kropp, bara oräkneliga tunna, vispande tentakler med rakbladsvassa ändar som den använder både för att röra sig och attackera. Jag och laget tog snabbt varandras händer, koncentrerade oss och satte i gång. Vi behövde fokusera på den rituella dansen och ingenting annat, glömma ingenjörernas skrik och de både rädda och fascinerade anställda som samlats i en halvcirkel runt oss. Men det var svårt.

Vi rabblade vårt mantra som vi brukar: I solens, i månens, i hjärtats takt. Om och om igen i takt till stegen, men det ville inte lossna för oss. Det borde vara enkelt att hitta rätt takt och sinnesstämning på Astropolis där solen är så stor och intensiv och skiner rakt ner på våra huvuden, men det var tvärtom *svårare* än vanligt. Solstrålarna kändes *vassa*, som om de trängde rakt in i hjärnan och rörde runt bland tankarna som en visp i kaksmet. Som om vi inte hade svårt nog att koncentrera oss kom dessutom ett par beväpnade vakter springandes mitt i allting och sköt meningslösa skott på demonen, fast *alla vet* att det inte biter på dem. Jag lyckades få lagkamraternas uppmärksamhet genom att ropa ut mantrat så högt jag kunde, *i solens, i månens, i hjärtats*

takt, fysiskt stampa takten med foten, de andra började sjunga med, och så fick vi till slut ordning på ritualen och tog kål på demonen.

När vi avslutat, släppt varandras händer och la märke till omgivningen igen så var det kaos. Den ena ingenjören låg på gräset och jämrade sig med händerna i ett krampaktigt grepp om ena benet där demonen hunnit riva upp rejäla jack, medan sjukvårdare snabbt försökte avlägsna förgiftad hud och stoppa blödningen. Det var folk överallt och det tog några sekunder innan jag la märke till ett vilt plaskande nedanför plattformens kant. Den andra ingenjören! Han måste ha rusat ner för närmsta trappa till Strandpromenaden, hoppat över räcket och ner i vattnet. Vad som helst för att slippa bli sönderskuren av demonen, antar jag, men nu var han på väg att drunkna i stället.

Ingenjören plaskade vilt med armarna men sjönk ändå, skrek mellan kallsuparna att det var blytungt och att vi måste rädda honom. Arbetsoverallen och de där specialskorna som ingenjörer har är knappast lämplig utrustning för att trampa vatten. Jag rusade ner till honom med sådan fart att jag nästan snubblade över mina egna fötter, vagt medveten om att folk följde efter mig. ”Hämta en automatlivboj!” skrek jag rakt ut i luften till alla på en gång, och snart seglade det efterfrågade verktyget över mitt huvud och ner i vattnet. Men det måste ha varit fel på styrningen för bojen körde bort från den drunknande, och hans krafter verkade vara på upphällningen. Hit och dit spanade jag, försökte få syn på något att rädda honom med innan det var för sent. Ett tiotal personer trängdes med mig på Strandpromenaden, men de flesta gapade och for omkring som om de hade blivit galna, trots

Vianellos stränga order om motsatsen. Så landade min blick på Dante, en av Vianellos beväpnade livvakter, muskulös och stor som ett hus medan jag är smal och lätt. Jag gestikulerade och skrek åt honom att komma fram till kanten och hålla i mina smalben. Så kröp jag under räcket och sänkte mig ner mot vattnet och den desperata ingenjören vars ansikte precis försvunnit under ytan.

Jag grep efter hans händer men han grep inte tillbaka, bara viftade och vevade, så jag försökte ta tag runt hans handleder eller underarmar i stället. ”Längre ner!” skrek jag åt Dante, ingenjören sjönk och jag måste efter. Ett djupt andetag, och så gled hela min överkropp ner i det turkosskimrande havsvattnet. Ingenjörens rörelser var loja nu och jag lyckades få tag i det sträva tyget på hans overallsärmar. Jag kände Dantes stora, starka nävar runt vristerna, insåg att jag inte hade någon möjlighet att signalera åt honom att han kunde dra upp nu, bara hoppas att han skulle göra det snart, innan jag fick slut på syre … Mina smalben och fötter var kvar i den heta luften men större delen av kroppen svävade under vatten, mina ögon vidöppna, den nu medvetslösa ingenjörens bleka ansikte framför mitt. Jag tänkte att det kanske redan var för sent för honom, att jag höll ett lik i armarna, som en pardans med döden. Ändå var jag inte rädd, för det var så oändligt tyst och fridfullt nere i havet, och så förunderligt vackert. Jag hängde där med en eventuellt död ingenjör i mina armar, med värkande lungor, och tänkte på vad många olika blå färger som behövs för att måla ett undervattenspanorama. Vattnet gick från turkosblått till kobolt till lapis lazuli och ultramarint som rymden själv när jag såg ner mot botten.

Så drog Dante upp oss igen, men precis innan mitt huvud bröt vattenytan och jag drog ett snabbt flämtande andetag av den solvarma luften så såg jag *något mer* än bara vattnet och ingenjören.

Delphine, det såg faktiskt ut som om *du* kom simmandes upp mot oss från djupet. Jag tyckte att jag såg ditt leende, ditt breda, härliga leende med kisande ögon. Du såg nästan ut som … Ja, som innan du blev sjuk, fast du var skallig precis som på slutet.

Det var förstås bara en stress- och syrebristframkallad hallucination. Ändå rev den i gång en ny våg av saknad, en rent fysisk längtan efter dig, som skar genom hjärta, bröstkorg och ryggrad.

Jag önskar mer än någonsin att saker och ting hade kunnat sluta annorlunda mellan oss, men nu är det som det är. Allt jag kan göra är att skriva de här breven som terapi.

Hälsningar Sabrina, i vars hjärta du alltid ska finnas.

Femtonde januari 2171

Kära Delphine,

Jag vill så gärna se dig igen. Även om det bara är i en vision eller hallucination … Det vore bättre än ingenting. Jag drömmer om ditt ansikte, det breda leendet som når ända upp till de kisande ögonen …

Jag kan ligga på mage i timmar nere på Strandpromenaden, med huvudet under räcket och spana rakt ner i vattnet. Ibland kommer det arbetare som jobbar där nere, men de kliver över mig bara, de har vant sig. En bredbrättad hatt och klänning med lång kjol skyddar hyfsat mot den rasande solen som bombarderar oss med strålning. Jag ligger där när resten tar lunch, och jag ligger kvar när de kommer tillbaka, men allt jag ser är havsdjur som glider omkring under ytan. De flesta är för små och för långt ner för att jag ska kunna se dem tydligt, men jag har lärt mig känna igen två stora arter: dels en sorts jättelik sköldpadda med benkammar som sticker upp från ryggen, dels en lång och smal haj med blåaktigt skinn. De liknar faktiskt några av havsdjuren som du brukade måla, Delphine, i dina mer fantastiska undervattensmålningar. Undrar hur djupt havet är under Astropolis? När Dante sänkte ner mig under vattenytan såg jag ingen botten; i det ögonblicket hade jag själv kunnat vara en astronaut, som bestämt sig för att lämna rymdskeppet och glida rakt ut i den lugna, fridfulla tomheten mellan stjärnorna.

I timma efter timma ser jag ner i vattnet; det är fridfullt och vackert, men du lyser med din frånvaro.

Vi har förresten haft ytterligare en demonattack. På något sätt så känns det värre här än i Heraklesville när en demon dyker upp – kanske för att vi är så sysslolösa resten av tiden, så det blir mer *chockartat* när vi plötsligt ska rycka upp oss, koncentrera oss och fixa ritualen som har ihjäl dem.

Så här var det: jag spanade ner i vattnet som vanligt, medan Nasim försökte lära Cristobal att spela ukulele. De satt på varsitt trappsteg bara några meter ifrån mig, men ändå lät det gälla plinkandet avlägset. Det var som om jag inte bara *såg* ner i vattnet, utan befann mig under ytan tillsammans med jättelika sköld-paddor, eleganta hajar och små konstiga blänkande fiskar. Slapp-slapp-slappandet av blöta, bara fötter på Strandpromenadens betong borde ha varit långt mindre hörbart än musiken, men mina under många år finslipade exorcistreflexer fick mig att studsa upp på fötter när ljudet närmade sig. Nasim och Cristobal flög upp så snabbt att de nästan tappade sina ukuleles. Mot oss kom en lång person med smala axlar och breda höfter, det halvlånga hårets blöta testar klistrade mot halsen, enkel särk och bara fötter, ut-sträckta armar och en långsam, lätt gurglande och liksom vattnig röst som viskade ett utdraget ”Nasiiiiim…” Den såg ut som Paz, Nasims älsklingsförälder.

Nasim hann viska ett kort ”Paz” tillbaka innan Cristobal arm-bågade hen hårt i sidan så hen skärpte sig, och vi kallade på övriga laget genom våra armband. Det är alltid obehagligt när en demon imiterar utseendet på en närstående, så vi släpade raskt i väg Nasim för att sätta lite avstånd mellan oss och den. Den var i alla fall inte snabb, som tentakeldemonen vi stötte på tidigare, utan

gick mot oss med långsamma, släpande steg. Vi sprang bort till nästa trappa och så upp på själva plattformen igen, där vi mötte upp våra lagkamrater. Cristobal gestikulerade åt övriga anställda att hålla avstånd, men det var egentligen överflödigt. Ingen ville närma sig den blöta, släpfotade demonen som var på väg upp efter oss med sitt gurglande ”Nasiiim”. Vi fattade varandras händer, fokuserade och dansade vår ritual, i solens, månens och hjärtats takt. Det var lättare den här gången; vi har nog börjat vänja oss vid den brännande, enorma solen. Paz-demonen flimrade, löstes upp och försvann, lämnade inget mer efter sig än en slemmig vattenpöl på stengången.

Nasim var skakig efteråt, så vi kramade och tröstade hen bäst vi kunde.

”Paz är ju kvar i Heraklesville”, sa hen med knappt hörbar röst. ”Hen är kvar där och är trygg, eller hur?” Vi nickade och höll med.

”Vad blöt den var”, fortsatte hen när hen hade lugnat sig ordentligt. ”Såg ni vart den trängde igenom? Kan den ha kommit upp *ur havet*?”

Jag skakade på huvudet. ”Nej, inte en chans.”

De andra såg frågande på mig.

”Havet är inte en plats för demoner”, förklarade jag. ”Jag har tillbringat väldigt många timmar med att studera livet i havet, och det är inte som här uppe på ytan, det är … bättre. Fridfullt.”

Resten av laget tittade konstigt på mig. Jo, det där lät nog underligt, så jag släppte ämnet och sa något klämkäckt i stället om vad bra vi klarar av vårt jobb, vad duktiga vi är på att hålla Astropolis säkert.

Men det var konstigt att Nasim blev så uppskakad. I Herakles-

ville kunde vi gå ut och ta en drink vid arbetsdagens slut efter att ha dödat både en och två demoner, snacka och skratta tillsammans, hur avslappnat som helst. Den här demonen såg ut som Paz, men vad spelar det för roll? Vi har stött på imitatörer förr, inga konstigheter. Kanske är det något med miljön här ändå, som gör oss känsligare, mindre mentalt stabila.

Delphine, jag önskar så att du vore här. Då skulle jag fråga dig vad du tror om saken. Kanske var Nasims reaktion på Paz-demonen egentligen helt normal? Kanske var det min och mina kollegors tidigare avslappnade inställning som var bisarr?

Jag kommer att tänka på den där stormiga dagen då vi satt på taket till ditt hus precis vid stadsmuren. Havets vågor brusade och svallade mot stenarna, som om de försökte slita sönder murens fogar och ta sig in i staden. Det blåste för mycket för att du skulle kunna måla, så vi satt där utan att göra något särskilt, med armarna om varandra och såg bort mot horisonten. Du pratade så melankoliskt om hur demonerna blir allt starkare och snabbare. En vacker dag, sa du, så kommer de att vara *för* starka och snabba … Jag viftade bort din oro, sa att när den dagen kommer, alltså när de är för starka och snabba för *dagens* metoder, så har vi uppfunnit nya ritualer, nya spärrar, nya sätt att hantera dem. Det löser sig! Men du var liksom frånvarande, lyssnade inte riktigt, såg bara ut över vågorna och viskade nästan ohörbart att vi närmar oss brytpunkten, då vi måste fly till en annan värld eller gå under.

När var detta? Flera år sedan, åtminstone. Långt innan din isolering och sjukdom … Sett i backspegeln så var det profetiskt sagt, för nu har vi Astropolis och rymdprogrammet, astronauterna

som ska flyga upp i den stora, svarta tomheten och försöka hitta en annan och tryggare värld dit vi kan fly.

Men vet du, vårt största problem är faktiskt sysslolösheten. När inga demoner attackerar – alltså nittionio procent av tiden – så har vi ingenting att göra, inga andra arbetsuppgifter. Att vara arbetsbefriad i Heraklesville vore en sak, det är ju en riktig stad med alla möjliga nöjen, men här? Det finns *ingenting* att göra.

Det är klart att vi är *viktiga*, för om inte vårt lag stod beredda att slå tillbaka demonerna närhelst det behövs så skulle snart övrig personal vara döda och hela projektet över. Det känns ändå konstigt att sitta och glo när andra jobbar. Nasim och Cristobal tjatar på mig att jag borde öva ukulele jag också, för då skulle jag i alla fall ha någonting att ägna mig åt, men jag säger till dem att jag inte är intresserad av någon ny hobby. Det enda som intresserar mig är att se dig en gång till, Delphine. Jag tillbringar hellre dagarna med att ligga på mage och se ner i vattnet.

Hälsningar din hjärtekrossade Sabrina.

Tjugoförsta januari

Kära Delphine,

Vianello, vår chef alltså, har bestämt sig för att jag håller på att bli galen. Hela laget egentligen, men mest jag. För att jag ligger och glor ner i vattnet hela dagarna.

”Jag sa ju *till er* att inte bli galna”, muttrade han genom den där stinkande, vinfläckade mustaschen. ”Jag sa ju *till er* att solens brinnande öga och de oändliga vattenmassorna gör folk galna. Men vad gör Sabrina med den informationen? Lägger sig i solskenet och stirrar ner i vattnet dagarna i ända.”

Så låter det när han klagar på oss, och mest på mig. Trots att han själv jämnt super och babblar förvirrat om den otäcka solen och skrämmande havet – man kan tycka att han borde bekymra sig mer om *sin egen* mentala hälsa. Förresten verkar nästan alla anställda ha varit här längre än vad som ursprungligen planerades. Om nu miljön på Astropolis är så farlig och driver folk från vettet så borde väl Vianello se till att byta ut folk och få lite rotation på personalstyrkan? Han säger inte rätt ut vad som motiverar honom att gång på gång erbjuda folk förlängda kontrakt, med en kombination av morot i form av löneförhöjning och piskan som är antydda hot mot deras familjer hemmavid om de stretar emot. Det viskas om att han är rädd att det ska komma *terrorister* från fastlandet. Någon sorts nihilister(?) som Vianello tror finns därute, som vill stoppa oss från att lämna jorden, som vill tvinga kvar oss här och i slutändan offra oss alla till demonerna. Svårt att säga om det stämmer. Det är ju bara rykten som bygger på vad

någon annan hört en tredje säga att de lyckats tjuvlyssna sig till, men det skulle kunna förklara varför alla har varit här så länge utom vi.

Så Vianello isolerar öns nuvarande personalstyrka för att inte få in några nihilist-terrorister men han känner sig inte trygg för det, utan oroar sig i stället för att folk som redan befinner sig här, särskilt jag, ska bli galna. Vi har massvis med fritid, men inget som vi gör med den fritiden duger i Vianellos ögon. Jag får inte ligga och skåda ner i vattnet, för det blir man galen av, men vi borde inte spela ukulele heller säger han, för det är ”hypnotiskt” och ”påverkar det undermedvetna på oförutsägbara vis” att spela samma melodi om och om igen (jag tvivlar starkt på att detta är vetenskapligt underbyggda påståenden). Till slut lärde jag mig också ukulele, så nu tillbringar jag en del tid med att spela de få melodier jag kan ihop med Nasim och Cristobal, sittandes i trappan mellan den höga plattformen och Strandpromenaden. Om Vianello tycker det är irriterande så kan han väl helt enkelt gå till andra änden av Astropolis, sätta på sig hörlurar och lyssna på något annat, vad som helst. Men inte då, han söker upp oss och orerar om att vi borde hitta mer konstruktiva sysselsättningar, variera oss mera, inte bara sitta i solen vid vattnet och plinka på våra instrument dagarna i ända. Men det finns ju inget annat att göra på den här satans plattformen!

Förresten så undrar du kanske om det verkligen är Vianello som ska avgöra vem som är galen. Är inte detta en uppgift för läkare? frågar du dig, och det har du förstås rätt i. Astropolis har tre läkare och flera sjuksköterskor, men de verkar lika kuvade av Vianello som alla andra. Folk är rädda för att reta upp honom där han

stampar runt i sitt klankande exoskelett, vevar med sin vinflaska och hotar med att hans livvakter ska skjuta ihjäl alla som är uppstudsiga. Vill Vianello att vi ska diagnostiseras som sinnes-sjuka så är detta också vad som händer.

För att bota vår påstådda sinnessjukdom så får vi en medicin som heter Ancorasal. Jag, som enligt Vianellos läkare leder grupp-galenskapen, ska också träffa en sköterska med psykoterapeutisk vidareutbildning för att tala ut om mina känslor. Jag har varit där en gång redan. Det var en konstig upplevelse för jag hade börjat med Ancorasal dagen innan och var helt luddig i huvudet. Nu känner jag mig en aning mer klartänkt – kanske börjar hjärnan anpassa sig – men då visste jag knappt vad jag sa. Sköterskan frågade varför jag stirrade ner i vattnet hela dagarna och utan minsta försiktighet så svarade jag som det var: att jag hoppas få syn på min döda flickväns ansikte där nere. Jag berättade att jag skriver de här breven till dig, hur jag låtsas att du fortfarande lever och ska läsa dem … Fastän sköterskan såg bekymrad ut, *problematiskt* bekymrad, så fortsatte jag att babbla.

Du var så fin, Delphine. För fin för denna världen. Allt du ville var att sitta på taket till ditt lilla hus vid havet och drömma fram fantastiska undervattenscenarier långt bort från vår deprimer-ande landverklighet i Heraklesville. Du förstod att vår situation i den här demoninfekterade världen var ohållbar på lång sikt, du förstod att vi förr eller senare var tvungna att fly eller gå under och du trodde att det sistnämnda alternativet tyvärr var det mest sannolika. Jag anklagade dig för att vara pessimistisk, svartsynt, ja

till och med hopplös. Hopplös, sa jag! Jag ryser bara jag tänker på vad hjärtlös och oförstående jag var. Trots att mitt lag regelbundet försvarade staden från demoner som tog sig in så var det *jag* som inte tog problemen på fullt allvar. Jag som envisades med att det skulle lösa sig. Demonerna blir i och för sig snabbare och starkare hela tiden men vi kommer att hitta på nya ritualer, nya tekniker, vi kommer att fortsätta hålla jämna steg, vi kommer att kunna fortsätta så här hur länge som helst, sa jag. Sluta vara så hopplöst deprimerande, sa jag. Jag orkar inte umgås med dig om du ska vara domedagsprofet, om du inte kan släppa de där svarta tankarna och ha lite kul någon gång, sa jag.

Så dödade jag vårt förhållande, dödade vår kärlek, dödade *dig* med min brist på förståelse.

Så där, nu är det sagt. Nu har jag skrivit ner det. Bokstäverna står där på pappret och går inte att ta tillbaka. Om jag inte hade stött bort dig så hade du inte dragit dig tillbaka och isolerat dig från omvärlden. Då hade du inte blivit så sjuk och du hade inte … begått självmord. Nu sa jag *det* också.

Jag minns det så klart – minnet skär rakt igenom Ancorasaldimmorna som en kniv. Vi hade inte setts på över en månad. Jag vet att en del av dina vänner förgäves försökte ta kontakt med dig, men … Jag sträckte inte ut någon hand för jag inbillade mig att du förr eller senare skulle komma krypande tillbaka till mig, att *du* av någon anledning skulle be *mig* om ursäkt! Så arrogant jag var. Så fruktansvärt arrogant. Men till sist blev dina vänner så oroliga för dig att det trängde igenom mitt pansar och påverkade mig också.

En natt kunde jag inte sova, jag vred och kastade mig fram och

tillbaka i sängen med tankarna snurrandes runt dig, dig, dig. Till slut gick jag upp, drog på mig kläderna och sprang genom de snåriga gatorna i Heraklesvilles utkanter där lägenhetshusen ger vika för stugor. Ditt lilla stenhus, det där lustiga huset som är två våningar högt men minimalt på bredden och längden, sög tag i mig som en magnet. Fast jag var så andfådd att det värkte i bröstet så kunde jag omöjligt stanna innan jag hade fått syn på ditt hus vid muren.

Här blir mitt minne förvridet, tror jag. Det kan inte stämma som jag minns. Jag ser dig som upplyst av en strålkastare för mitt inre öga men egentligen är gatljusen svaga där du bor – där du *bodde* – och jag kunde nätt och jämnt skymta dig. Jag hade kommit ut på Persefonebacken och var på väg ner från krönet när jag såg dig, ovanpå huset. Du hävde dig upp genom takluckan, ut på det platta taket, skallig och betydligt tjockare än när jag såg dig sist. Det runda, kala huvudet, de stora brösten och frodiga armarna som drog dig framåt, det minns jag … Jag ropade så högt jag kunde men du var för långt bort för att höra mig, eller så ignorerade du mig bara. Sena nattflanörer stannade upp och glodde på mig när jag hojtade och skrek, ljus tändes i husfönstren och folk lutade sig ut och snäste åt mig att vara tyst eftersom de behövde sova men du märkte ingenting. Så var du helt uppe på taket och det var … något fel på din underkropp. Som om du på något vis hade lyckats bryta ryggen, helt på egen hand, ensam i ditt hus, eller blivit överfallen och svårt misshandlad, men inte kontaktat mig, inte kontaktat dina vänner, inte sagt något, och det hela förblev oupptäckt … Du släpade dig på händer och armbågar, över taket, fram mot muren, och det slog mig plötsligt att ditt hus är lika högt som muren och

står så *väldigt* tätt intill. Jag sprang så fort jag kunde men förlorade dig ur sikte när jag rusade ner för backen och inte längre kunde se upp på taket.

Dörren var låst när jag kom fram, så jag kontaktade Stadssäkerheten samtidigt som jag bankade och skrek. När de till slut kom och bröt sig in så fick jag inte följa efter men stanken kändes ut genom dörren. Det luktade död fisk. Tydligen hade du lyckats kravla dig över stadsmuren och slängt dig i det dånande havet nedanför.

Jag berättade allt detta för sköterskan, innan jag kom på att jag egentligen inte ville berätta om dig för en främling. Det var drogdimman som fick mig att babbla. Förbannad skrek jag åt sköterskan att hon lurat mig, så nu är jag diagnostiserad med aggressiv sinnessjukdom i stället för vanlig.

Hälsningar, din absolut förkrossade Sabrina.

Något datum är det väl

Kära Delphine,

Det är svårt att skriva till dig när jag befinner mig i detta tillstånd. Jag tar en mening i taget, med pauser emellan. Men jag måste skriva av mig, för jag är så oerhört lycklig! Äntligen visade du dig igen!

De gav mig så mycket droger, Delphine. Inte bara Ancorasal, utan mängder av olikfärgade piller. Jag var absolut värst drabbad av sinnessjukdomen, sa de. Resten av laget var inte alls så illa däran, sa de. Det var nog mest mitt fel att de också börjat bli konstiga. Så de tog mig ur laget. Övriga medlemmar får klara sig ändå om en demon tar sig in, sa de. Det ska nog gå bra, sa de. De kommer att sköta sig fint utan mig. Ritualen behöver ett jämnt antal, så någon får bänkas och så kör de med bara sex personer i stället för de vanliga åtta. Nåja. Vi får väl se hur det går. Men jag är inte orolig, inte alls, bara lycklig för jag fick se dig igen, Delphine!

De satte en vakt utanför min bostad för att hindra mig från att prata med de andra och besmitta dem med min extra svåra galenskap. Trött och drogad sov jag minst halva dygnet. Sov, vaknade till, slumrade, vaknade igen … Jag vet inte om du kom till mig i drömmen eller i vaket tillstånd, men jag såg dig så *klart*. Det var varken en hallucination eller en vanlig dröm, det är jag säker på. Det var verkligen du. Jag såg din nya tillvaro i vattnet. Tjock, rund och frodig gled du fram mot mig genom vattenmassorna. Inte sjuk alls utan hälsan själv. Blänkande gummilik hud, inget hår som

trasslar sig, starka armar med simhud mellan fingrarna och rejäla klor, bra att ha i havet. Du log mot mig, leendet som når ända upp till de kisande ögonen, och fast dina tänder var små vassa trianglar så gick det inte att ta miste på det där härliga flinet. Det var svårt att uppfatta resten av din kropp på grund av mörkret. Kanske såg jag dig om natten, eller så var vi så djupt ner i havet att inte ens den aggressivt strålande Astropolis-solen kunde tränga ner dit. Men leendet, de mörka kisande ögonen, ditt underbara älskade ansikte …

Nu bubblar lyckan i mig så jag tror att jag ska sprängas! Du lever, och du har helt klart förlåtit mig. Du log så vänligt och inbjudande, utan minsta antydan till bitterhet. Tråkigt att ditt besök var över så snabbt att vi inte hann prata med varandra, men jag förstår ändå vad du vill säga mig. Vägen bort från denna demoninfekterade, dödsdömda och alltigenom fientliga jord finns inte uppe i rymden – den finns i havet.

Hälsningar din Sabrina, som hoppas få se dig snart igen.

Kära Delphine,

Efter att ha sovit bort flera dagar så har jag äntligen vaknat. Läkarna har trappat ner på mina mediciner så nu kan jag röra mig, göra saker och tänka igen.

Jag var lite bättre redan igår, tillräckligt alert för att vakna till när en av dem bråkade med Vianello utanför mitt rum.

Först så sa Vianello något om nummer, sex och åtta, och olika slags demoner. Jag tänkte att mina lagkamrater måste ha pratat förstånd med honom till slut – det går *förmodligen* bra att köra ritualen med bara sex personer, men *om* det kommer en ovanligt stark demon så kan det gå åt helvete. Och Vianello gillar inte risker. Han oroade sig redan för terroristrisker och galenskaps-risker, så det borde inte ha varit så svårt att spela på hans oro för demonrisker också.

Sedan hörde jag honom gräla på läkaren och tjata om att ”fixa” någonting: läkaren ska bara ”fixa” det, sluta käfta emot och ”fixa”. Gissningsvis var det mig som Vianello ville ”fixa”, men läkaren verkade protestera. Jag nöp mig i armarna och örfilade mig själv tills kinderna sved, gjorde mitt bästa för att vakna ordentligt, och så tryckte jag örat mot den tunna väggen, lät huvudet glida fram och tillbaka. En flisa fastnade i kinden men jag märkte det knappt, så koncentrerad var jag, och till slut hittade jag den perfekta punkten där jag kunde höra konversationen ordentligt.

”Medicinerna är trubbiga verktyg, så är det bara.” Läkarens röst. ”Det finns ingen magisk kombination eller dos som gör henne både normal och funktionell – ger vi henne så mycket att van-föreställningarna klingar av så blir hon också seg och sömnig, det

är ingenting att göra åt. Vi måste operera för att få fram det resultat du vill ha.”

”Så operera då!” frustade Vianello.

”Det är inte så enkelt. Det är ett simpelt fältsjukhus jag har här ute och Cerecess-modulen måste skickas efter från fastlandet. Jag kan lägga en beställning redan idag, inga problem, men det kan ta upp till två veckor innan vi får hit den. Det är inga serietillverkade grejer, vet du. Vill du ha ett fullt åttamannalag medan vi väntar så finns det bara en sak att göra och det är att trappa ner hennes medicinering ännu mer så att hon blir arbetsför igen. Så får hon ligga och glo ner i vattnet och yra om sin döda flickvän bäst hon vill på fritiden.”

Metalliska ljud, förmodligen Vianello som började gå frustrerat fram och tillbaka, och så ett svar från honom som jag inte hörde men i efterhand kan jag konstatera att han måste ha gått med på saken.

Nu är jag betydligt piggare, men… Jag vill inte att de ska operera mig, plocka bort de bitar av hjärnan som de tror gör mig galen och kompensera bortfallet med elektroniska komponenter.

Delphine, kommer du ihåg när vi träffade din kusin? Hon som hade gjort operationen? Jag tror att hon hette Yvonne. Hon hade råkat ut för något traumatiskt. Det var en massa hysch-hysch runt hela händelsen för tydligen var det ett känsligt ämne, men traumatiskt hade det varit. Hon bestämde sig för att göra operationen, sa att vad som helst vore bättre än att må så dåligt som hon gjorde. Jag kände henne förstås inte innan operationen, det var du som berättade allt det här. Så det måste ha varit mycket

värre *för dig*, när vi sågs alla tre den där gången … Men jag tyckte det var illa nog.

Yvonne hade just skrivits ut från sjukhuset och vi åt lunch ihop. Hon hade en rund, turbanliknande hatt på sig inomhus, tog bara av den helt kort för att klia sig. Rakad skalle, stubben hade precis börjat komma tillbaka, stora ärr på sidorna och nere på bakhuvudet. Hon pratade så lugnt och redigt om hur bra hon mådde nu, hur nöjd hon var med resultatet, och hur hon skulle återvända till jobbet på Stadskontoret om en vecka. När desserten kom in, mitt under en tråkig utläggning om en möjlig befordran till kommunikationsassistent, så började hon plötsligt att gråta. Ögonen svämmade över av tårar, de rann nerför kinderna på henne och droppade ner i glassen. Ändå fortsatte hon att prata helt oberört om för- och nackdelar med denna assistentposition jämfört med hennes nuvarande jobb i reception och arkiv. Yvonne malde på, tårarna rann, och varken du eller jag visste vad vi skulle säga. Till slut sa hon någonting om att det var en ovanlig dessert – glassen hade lite rinnig konsistens och smakade salt.

Delphine, jag glömmer aldrig din min i det ögonblicket, hur du vände dig mot mig och såg absolut förkrossad ut.

”Det är för att du gråter ner i glassen”, sa jag till Yvonne och pekade förklarande på hennes rinnande ögon.

Hon rynkade förbryllat ögonbrynen, torkade sig om både ögon och näsa med servetten, och fortsatte sedan att prata om sitt tråkiga jobb med lika oberörd röst som förut.

Jag vill *inte* opereras. Jag ska fly ner i havet för att vara med dig … Frågan är bara hur det ska gå till. I drogdimman ifrågasatte jag

ingenting men i nyktert tillstånd är det mycket jag undrar över. Hur kommer det sig att du kan leva nere i havet? Hur kom du alls *hit* – Heraklesville är ju långt bort? Så många frågor, och den enda förklaring som jag kan komma på är ”gudomligt mirakel”.

Du var ju religiös på något vis, Delphine. Fast det var inget du pratade med mig om – du visste ju att jag såg över axeln på all religion. (Sedan åkte jag till Astropolis och började skriva brev till de döda …) Jag brukade skratta åt folk som ville foga in demonerna i något religiöst ramverk. Visst, ordet ”demon” är hämtat från religionen men det är *bara ett ord* och inget att hänga upp sig på. De är interreella aggressiva varelser som har studeras vetenskapligt under lång tid och vi har vetenskapliga förklaringar till hur våra ritualer fungerar på dem. Det finns ingen anledning att mystifiera det hela. Så sa jag på den tiden … Fy fan, det slog mig just att jag inte ens vet vilken religion du identifierade dig med! Det finns både kyrkor, moskéer och minst en synagoga i Heraklesville, men jag har ingen aning om ifall du var kristen, muslim, jude eller något annat, bara att du brukade be varje dag. Kanske trodde du inte på någon av de stora och etablerade religionerna alls, utan hade en mer privat andlighet? Åh vad jag skäms! Hur kan jag inte veta det här? Vilken dålig flickvän jag var! Men när vi återförenas så ska jag vara bättre, mycket bättre. Jag lovar.

Nu lever du i havet och det finns ingen vetenskaplig förklaring till hur *det* är möjligt, så det måste vara ett mirakel. Din Gud, vem det än är, såg att du var för fin för denna världen och förde ner dig till den drömvärld under vattnet som du redan hade målat så många vackra tavlor av. Jag tror också på din Gud nu, vem det än är. Jag tror rakt av utan att veta någonting. Låt miraklet omfatta

mig också, låt mig få komma till dig under vattnet.

/Din Sabrina.

Kära Delphine,

I morse vaknade jag helt pigg och normal, hur klartänkt som helst, med ett meddelande ringande i huvudet. Inga direkta ord, men ändå ett kristallklart, omisskännligt budskap: vi ska alla få ta del av miraklet, vi ska alla få fly denna världen ner i havet.

Jag gick ut ur rummet och hejade på resten av laget som förstås blev glada över att se mig igen. De satt i en ring på gräsmattan och lyssnade på Nasim och Cristobals sorgsna ukulelespelande när jag kom ut ur mitt rum. När de fick syn på mig vevade alla med händerna i luften och ropade och Nasim sprang mig till mötes och kramade mig hårt. Deras glädje dämpades dock när jag berättade om dig, Delphine, hur du numera lever lycklig i havets djup, och hur detta vore möjligt för oss också. Som du vet så är jag inte dum och jag förstod att de inte skulle tro mig. Jag var helt förberedd på att de skulle stirra på mig med blickar som sa ”så hon *är* galen trots allt, Vianello och läkarna hade rätt!” Det stack ändå till i bröstet när Meaza av alla människor, som jag varit så god vän med ända sedan vi var små, nästan sa det rakt ut. Hon började ”tror du ändå inte att läkarna …” innan hon tystnade och tittade bort. Men det hade varit oärligt att inte berätta för dem om dig och jag har alltid delat allting med laget. Förhoppningsvis förstår de så småningom att jag talar sanning.

Hälsningar, din fortfarande hoppfulla Sabrina.

Kära Delphine, nu händer det så mycket att jag knappt vet var jag ska börja.

Nasim fick bud om att Paz blivit attackerad och dödad av en demon i Heraklesville. Cristobal och jag var där när en väninna ringde upp Nasim för att ge hen de dåliga nyheterna. Vi erbjöd oss att gå undan men Nasim gestikulerade åt oss att stanna. Hen behövde väl stöd i det läget, så vi satt tysta på var sida om hen medan hologrammet av Pazs väninnas snyftande ansikte svävade ovanför Nasims kommunikationsarmband.

”Den såg ut som dig, lilla Nasim, precis som dig.” Väninnan gjorde en kort paus för att snyta sig. ”Jag tror att Paz förstod direkt att något var fel, men ändå så kunde hen inte bara … gå därifrån, ringa efter exorcisterna …” Ännu mera snyft, snor och snyt innan väninnan tog upp tråden igen. ”Jag drog Paz i armen, sa till hen att du *vet ju* att Nasim är kvar på Astropolis, sa att vi måste gå därifrån och ringa … *Känner* du inte obehaget, sa jag till Paz, *känner* du inte att något är fel? Men demonen pratade på om en oväntad hemfärd och Paz ställde följdfrågor, som om hen hoppades att det skulle vara du trots allt. Och så sa demonen att den ville ge Paz *en kram* …”

Vid det här laget hade Nasim också börjat gråta, så våldsamt att hela kroppen skakade. Jag och Cristobal la armarna om hen och försökte lugna men det gick inget vidare.

”Jag kallade på exorcisterna”, fortsatte väninnan, ”det gjorde jag, och under tiden la demonen armarna runt Paz och började klämma till … Det var ju ingenting jag kunde stoppa eller göra något åt. Jag bara stod där och väntade på att laget skulle komma. Till slut gjorde de ju det, men då hade Paz redan varit utan luft i tio

minuter. Det var för sent för att göra någonting. Demonen såg ut precis som dig, Nasim, men dess armar var *mycket* starkare.”

”Vilket lag var det?” fräste Nasim så aggressivt att en droppe snor flög rakt genom hologrammet.

Väninnan såg förvirrad ut. ”Jag vet inte vilket nummer de hade …”

”Tid och plats då!”

”Det var eftermiddag, sen eftermiddag, kanske klockan sex eller halv sju, och vi var på restaurang när det hände. Du vet den som har egyptiskt-franskt tema, bredvid den där salongen med konst …?”

Nasim ville fortsätta att förhöra väninnan, fråga efter mer detaljer, om hon mindes namnet på gatan eller något mera landmärke. Jag avbröt resolut och avslutade samtalet, sa åt hen att släppa saken. Men Nasim lyssnade inte, och lyckades ändå räkna ut vilket område det gällde och därmed vilket lag: Heraklesvillelag 5b.

”Det är klart att de inte hann fram i tid”, muttrade hen gång på gång. ”5b. De är ett gäng förbannade klåpare, det har jag alltid sagt. Filipe spelar vrumspel så han glömmer bort tiden, och Louise är i princip alkoholist. Jag borde ha varit där, då hade Paz kunnat överleva.”

”Hurdå?” Jag försökte vara rationell och resonera med hen. ”Nasim, du är helt ologisk nu. Du hade inte kunnat göra något på egen hand, och även om vi hade varit kvar i Heraklesville hela laget och jobbat det skiftet så hände det utanför vårt område. Vi hade inte blivit kallade.”

Nasim ville inte lyssna. ”Om jag bara hade varit kvar hemma”,

upprepade hen gång på gång. ”Om jag bara hade varit kvar hemma så hade jag kunnat rädda Paz från demonen.”

Sedan blev det ännu värre, när Vianello vägrade att låta hen åka tillbaka för begravningen. Han blev direkt *provocerad* av hens förfrågan. Dundrade på om att vi behöver hela laget, *hela*, för att skydda Astropolis från demonerna. Vi behöver både de galna och de sörjande, sa han (”de galna” syftade förstås på mig), alla måste skydda Astropolis och det viktiga arbete som utförs här. Han domderade och gick på så att mustaschen fladdrade och alkoholångorna blåste mot oss som en stormvind, vevade med sin ständiga vinflaska hit och dit så att han säkert skulle ha fallit omkull om inte exoskelettet hållit honom upprätt. Undrar hur mycket vin han har egentligen? Minst ett rum någonstans, som var proppfullt med flaskor när han först kom hit och nu bara halvfullt.

Så det är situationen just nu, Delphine. Du kan vara glad att du lever i havet och slipper alla problem vi har ovanför ytan.

Hälsningar Sabrina.

Kära Delphine, idag hade jag ett långt samtal med Dante. Han är tydligen pappa, och hade velat ta ledigt och åka hem för att fira sin dotters födelsedag. Som så många andra anställda så har hans kontrakt blivit förlängt och förlängt; först skulle han vara Vianellos livvakt i en månad, men månaden blev både två och tre medan dottern fick nöja sig med sina mammor, och nu tyckte han att det fick räcka. Han försökte förklara för Vianello att han faktiskt har ett ansvar som pappa också, och att arbetet som utförs här visserligen är viktigt men det är familjen med … Det resulterade i en lika stor utskällning som Nasim fick häromdagen.

Vianello har dessutom stängt av alla kommunikationer med omvärlden nu – eller, alla som *vi* kan använda i alla fall, själv har han säkert fortfarande kontakt med sina överordnade i rymdprogrammet. Det sägs vara för ”vårt eget bästa”, så att vi kan koncentrera oss på vårt arbete här på Astropolis och inte distraheras av våra familjer hemmavid. Dante var inte gråtande och upprörd som Nasim när han berättade det för mig utan hård, iskall.

”Jag har hört Vianello gå runt och hota er och andra anställda med att hans livvakter – alltså jag och mina kollegor – skulle skjuta er om ni bråkade. Sabrina, det var skitsnack hela tiden. Men nu hotar han *mig*! Han tänker sig väl att de andra livvakterna ska ta hans parti … Det gör de inte. Det är nog nu. Jag ska prata med dem. Få dem på min sida. Nu är det dags för revolution på Astropolis.”

Vi satt med korslagda ben på gräsmattan nära plattformens östra kant, och Dantes blick var fäst på den snåriga djungel som går att se vid horisonten.

”Vi kommer aldrig härifrån”, sa han.

”Tror du inte?”

”Nej, Vianello kommer aldrig att släppa oss. Han är så paranoid nu, vägrar ta hit någon ny personal … Eller, astronauterna blir han ju så illa tvungen att släppa upp på plattformen när de anländer, annars blir ju allting meningslöst. Och jag vill också att projektet ska lyckas, hoppas att de hittar en ny värld därute, någonstans att evakuera oss till. Alltså … vi kan nog hålla ut mot demonerna länge än. Eller *ni* menar jag, du och dina kollegor. Det är nog många år kvar innan demonerna blir för snabba och starka för er, men förr eller senare så … Oavsett hur liten chansen är att astronauterna ska lyckas, så måste väl en minimal chans ändå vara bättre än *ingen alls?*”

”Men när astronauterna har åkt då?” sa jag. ”Då är väl projektet klart, ska vi inte åka hem då? Vårt kontrakt …”

”… kommer att förlängas och förlängas, precis som för alla andra. Det ska ta runt tio dagar från avfärd innan astronauternas skepp lämnar kabeln, och planen var att vi skulle börja avveckla Astropolis efter det. Men du ska se att det inte kommer att hända. Vianello ser det här stället som sitt eget lilla kungarike nu och oss som sina undersåtar. Han kommer att bita sig fast som en igel här, och hitta på den ena anledningen efter den andra när han pratar med sina överordnade. Vänta bara.”

Jaha, så var det med det, tänkte jag. Efter någon minut så märkte jag att Dante tittade på mig som om han väntade på en reaktion, så då nickade jag. Såg ut över vattnet och tänkte på djuren som rör sig där nere. Ibland ser jag benkammarna från en stor sköldpadda spräcka ytan under en sekund eller två … och ibland *känner* jag

hur havsdjuren rör sig därunder, även fast jag inte ser något.

”Det kanske finns hopp för mänskligheten ändå”, sa Dante. ”För familjen hemmavid och gamla vänner, för de som är kvar på landbacken. Men här på Astropolis så är vi körda, förstår du? Vianello kommer att fortsätta isolera oss och hålla oss kvar. Han blir bara mer och mer paranoid. Inte bara över de där terroristerna som han tror smider planer för att ta sig hit och sabotera allting, utan över oss också. Fler och fler av oss kommer att stämplas som galna och i behov av operation, eller som kriminella som måste avrättas … Vianello kommunicerar fortfarande med fastlandet, vet du, han kan kalla hit en hel beväpnad styrka om han vill. Och de kommer bara att ha hans ord att gå på.”

Jag fortsatte att vara tyst och nicka, medan jag tänkte på vad mycket lugnare och trevligare allting är under vattnet.

Dante fixerade mig med blicken.

”Vi måste också tänka på risken att det blir repressalier mot våra familjer om vi går i strejk eller bråkar för mycket. Du förstår vart jag vill komma, va?”

Nick, nick, nick, låt honom prata på.

”Vi måste få med oss så många som möjligt på planen först, helst alla livvakter och väktare, alla som har tillgång till vapen. Sedan dödar vi Vianello, dödar alla som inte är med oss, och flyr härifrån. Sådana typer som Vianello har alltid en massa rivaler som hatar dem. Någon kommer att svepa in och ta hans plats, ta en titt på det massmord som blev resultatet när Vianello försökte sköta saker och ting, och framställa sig själv som lugn, resonabel och fredlig i stället. Tänk också på vad *genant* det blir för rymdprogrammet och hela staten med ett uppror på Astropolis. De kommer att vilja

sopa det under mattan, skylla på en epidemi eller något som dödade alla. Jag tror faktiskt inte de kommer att ge sig på våra familjer när Vianellos död och våran flykt redan är ett faktum. Så det är vår bästa chans, alltså. För att överleva själva, och skydda våra familjer. Döda Vianello, döda alla som är med honom, och så sticker vi härifrån. Vad säger du?”

”Jodå, det låter bra. Uppror. Döda Vianello. Läkarna också, helst innan de opererar mig.”

Jag tror att Dante förväntade sig mer av mig, mer entusiasm och starka känslor, men det känns som om jag mentalt befinner mig under vattenytan redan. Som om jag står med ena foten i den utopiska undervattensvärld du skildrade i dina tavlor, Delphine, medan Dante är kvar på Astropolis. Inte konstigt att vi har svårt att nå fram till varandra. Jag lovade honom i alla fall att jag skulle övertala resten av laget att stödja hans uppror.

/Sabrina.

P.S. Snart kommer jag.

Kära Delphine, äntligen är alla med på revolutionsplanerna, åtminstone alla som betyder något. Alla livvakter, vårt lag och några golvjobbare, till exempel Dantes Astropolis-flickvän som arbetar i köket. När det gäller övriga anställda, tja, vi får se vilken sida de ställer sig på när allting drar i gång.

Hela laget har blivit övertygade om att vi kommer att gå under här ute om vi inte gör något. Den alkoholiserade och sol-och-hav-galna Vianello kommer aldrig att släppa oss, bara bli mer och mer paranoid och misstänksam. Min specialtillverkade Cerecess-modul är på väg för den planerade operationen, där alla sinnessjuka delar av hjärnan ska skäras ut och ersättas med elektronik; kanske väntar samma sak resten av laget. Vi *måste* döda honom, alla förstår det nu. Inte nog med det, Nasim och Cristobal tror på mig! Mer eller mindre, i alla fall.

Nasim kom till mig inte långt efter bråket med Vianello och förklarade att hen helt enkelt hade fått nog.

”Vi kommer aldrig att komma ifrån Astropolis”, sa hen. ”Jag vet det. Vi är fast här för alltid. Jag är med på dina självmordsplaner, om du vill dränka dig för att få vara med Delphine igen så hakar jag på, jag dränker mig jag också. Kanske får jag se Paz igen på andra sidan.”

Jag sa att det inte handlar om något självmord, för vi ska leva vidare i havet. Gud och Hans änglar har sett våra plågor, hur vi har kämpat hårt för att slå tillbaka demonerna under Vianellos alltmer fientliga ledning, och nu ska vi till slut belönas för allt vårt slit genom att föras till en ny, sorgfri tillvaro under vattnet.

Nasim stirrade på mig och skakade långsamt på huvudet, men

hen var med i alla fall. Sedan anslöt sig Cristobal också. Jag vet inte exakt vad hans motiv var från början, men han och Nasim har alltid stått varandra nära.

När jag väl hade fått mina två följare så lyckades jag övertala dem om att vi borde förbereda oss för havet genom att förändra våra kroppar. Raka av vårt hår, för vattenvarelser har aldrig hår; fila våra tänder och naglar till vassa spetsar, för vattenvarelser har vassa tänder och klor. Och någonting hände faktiskt när vi stod tillsammans framför spegeln och beundrade våra nya utseenden; vi insåg att vi inte längre har någonting gemensamt med vanliga människor. Det är vi mot dem, vi mot resten av världen. Vi klappade händerna mot varandra så klorna klickade, vi flinade med våra vassa tänder och strök över våra glatta huvuden – vi är havsvarelser nu.

Mycket går alltså åt rätt håll nu, Delphine, men vi har problem med maten. Vi är säkra på att vårdpersonalen drogar oss den vägen, fast vi har sagt att vi inte vill ha deras mediciner längre. Efter en kort period då de var snabba och glittrande är mina tankar nu långsamma och luddiga igen, och det tar lång tid att skriva de här dagboksanteckningarna. Det är framför allt efter måltiderna som vi blir tröttare än vanligt; Cristobal klagar på yrsel också, och fick rejäla blåmärken när han gick in i dörrkarmen efter middagen igår. Det är ett problem, för vi måste ju äta.

Skulle det vara möjligt för dig att hjälpa oss? Kan du vädja till Gud och Hans änglar om hjälp? Be dem om ett mirakel för vår räkning? Vi har mött dem halvvägs redan och visat att vi tar detta på allvar i och med våra nya utseenden, det kan du säga till

Honom.

/Sabrina.

Åh Delphine, tack så mycket! Tack för maten!

Jag pratade med Cristobal och Nasim om vårt matproblem, och sa att jag hade bett dig om hjälp med ett mirakel. De tittade så där skeptiskt på mig igen, och jag förstod att de fortfarande inte trodde *helhjärtat* på det jag sa. Vi stod som vanligt och hängde vid räcket på Strandpromenaden när vi pratade, stora solhattar på för att skydda våra kala huvuden mot solens brinnande öga i himlen. Plötsligt började det röra sig och skumma intensivt nere i vattnet, och så slängde sig tre havsdjur upp på betongen! Blanka och sprattlande låg de framför våra fötter, en sorts fiskar med märkliga, enorma fenor. Nasim och Cristobal stod där med hängande hakor, som om de inte hade en aning om vad de skulle säga. Med ett brett leende slog jag ut med handen mot fiskarna och ropade att vi hade fått vårt mirakel. Det lösgjorde dem ur deras förstening. Vi kastade oss på djuren, bet och slet och tuggade i oss. Våra filade tänder är perfekta för att äta slemmiga, slippriga varelser som dessa; med vanliga människotänder kan man inte få grepp om dem, men med våra nya havständer går det bra. Vår drogfria, obefläckade mat från havet.

/S.

Delphine, jag har dåliga nyheter. Jag trodde att resten av laget snart skulle börja tro på mig de också, att Nasim och Cristobal bara var början. Tyvärr har de andra i stället blivit övertygade om att vi är lika sinnessjuka som Vianello och läkarna säger.

På sätt och vis förstår jag dem. Jag förstår att vi verkar helgalna när man så att säga betraktar oss utifrån. Vi ser konstiga ut med våra hårlösa hjässor och vässade tänder och naglar. Vi beter oss konstigt när vi bara äter de underliga fiskdjur som änglarna skänker oss från havet. Det verkar dessutom självdestruktivt, eftersom denna kosthållning gör oss sjuka. Vi kräks och har diarré, blir magrare och magrare, men vi håller ut, vi måste vänja oss.

Meaza ifrågasatte att det alls skulle vara något mirakel inblandat. Hon la fram hypotesen att de konstiga, storfenade fiskdjuren är sjuka på något sätt. Kanske har de parasiter i hjärnan, sa hon. Det finns parasiter som går upp i hjärnan på olika djur och får dem att bete sig underligt, sa hon, kanske får ni själva i er hjärnparasiter när ni äter dem. Cristobal såg orolig ut när hon babblade om sina parasiter och jag visste inte vad jag skulle säga till svar, så jag gick bara därifrån och drog med mig honom.

Men ja, jag förstår att vi verkar konstiga. Jag förstår att jag låter heltokig när jag pratar om hur du inte alls är död, hur det som verkade vara självmord egentligen var en transformation där du övergick från landlivet till ett nytt liv i havet, hur du nu har kontakt med Gud och hans änglar och kan be dem utföra mirakler … Resten av laget kan visserligen se med egna ögon hur Gud förser oss med drogfri mat i form av fiskarna som hoppar upp på Strandpromenaden, men det räcker inte för dem. De tycker ändå att jag låter fullständigt sinnessjuk när jag pratar om dig. Och om den

gamla Sabrina, som bodde i normala Heraklesville och obekymrat antog att vi kunde leva så här hur länge som helst, hade hört mig nu – ja, då hade hon definitivt skakat på huvudet och avfärdat mig som en dåre.

Hela laget jobbar dock fortfarande ihop. Demonerna har inte tagit semester. Senast igår slog vi tillbaka en attack. Vianello, läkarna och resten borde strunta i hur galna vi verkar så länge vi gör vårt jobb. Tyvärr hotar de fortfarande med att operera oss, när nu medicineringen fungerar så dåligt. Vi tjuvlyssnar och spionerar på dem bäst vi kan; leveransen av min Cerecess-modul är fördröjd på grund av något allmänt transportkrångel, men om en vecka så ska vi få en ny båt hit från Heraklesville och då ska den vara med. De pratar om att de har lagt beställningar på moduler åt resten av laget också, de vill operera oss allihop, göra oss lugna och fogliga.

De ska allt få se på fogliga, när Dante drar i gång sitt uppror.

/S.

Kära Delphine, jag är så lycklig. Resten av laget har äntligen sett ljuset och gått över till vår sida. Nu är vi alla lika hårlösa, vasstandade och klofingrade, precis som riktiga havsvarelser, och alla äter mirakelfiskarna.

Vändpunkten kom med astronauterna – våra hjältar, som ska ge sig upp i rymden för att hitta vägen till den nya, demonfria värld dit vi ska fly, där vi ska kunna leva lyckliga i all framtid. Astronauterna tillbringade bara ett par dagar här på Astropolis, innan de tog rymdhissen upp till det väntande skeppet i omloppsbana. Vianello hade visst varnat dem för att prata med oss, sagt att vi var sinnessjuka och att det var bäst att hålla sig undan, men det hade han ingenting för. Vi pratade med dem ändå och fick höra deras sida av saken, och de sa att det är rena självmordsuppdraget. Nytt otestat rymdskepp, ny otestad teknologi, resplanen går igenom en aldrig tidigare skådad rymdanomali som rymdprogrammet har högst bristfälliga data om från sonderna de skickat in … Eftersom jag varken är ingenjör, astrofysiker eller någon annan sorts vetenskapsman så greppade jag inte alla detaljer, men så här mycket har jag förstått: Astronauternas uppdrag, att ta sig till en annan och säkrare värld dit vi så småningom kan evakueras, bygger på väldigt många teoretiska antaganden. Det är inget direkt fel på någon av premisserna, men det är så många grejer som måste stämma *exakt* för att de ska lyckas. Astronauterna verkar överens om att sannolikheten för att precis allting stämmer och precis allt går som det ska är sorgligt låg. Ändå åker de, för de har avrättningshot hängandes över både sina egna och sina familjers huvuden.

Vår situation är faktiskt bättre än astronauternas, för vi är inte

lika speciella och utvalda som de är. Hela rymdprogrammet, hela staten, ja nästan hela mänskligheten är stenhårt investerade i att få dessa unika individer – de bästa av de bästa, och så vidare – upp i rymdskeppet och ut i rymden. När det gäller oss och Vianello, däremot, så har nog Dante rätt; vi dödar honom och flyr, någon konkurrent till honom seglar upp och tar hans plats, städar upp och kör in nytt folk, så snabbt och smidigt som möjligt. Skyller på en epidemi eller vad som helst.

När resten av laget fick höra om astronauternas pessimism så var det som om ljuset slocknade i deras ögon. De gav upp. Jag tyckte synd om dem förstås, men förstod också att lösningen på deras melankoli inte kan ligga i att klamra sig fast vid något falskt hopp om att vi ska flyga härifrån i ett rymdskepp en vacker dag. Nej, jag måste erbjuda dem *äkta* hopp – och det hoppet finns nere i havet. Jag pratade med dem, hade inget att nytt att säga, upprepade mest sådant jag sagt tidigare. De såg skeptiska ut när jag kom krypande mot dem – jag har så ont i fötterna numera, så jag kryper hellre än går – men medan jag pratade såg jag hur de mer och mer, ja, *gav upp*. Gav upp allt motstånd mot det jag sa. Snart åt vi den senaste skörden av mirakelfiskar tillsammans.

”Kom, kom små parasiter”, mumlade Meaza med munnen full av rått kött. ”Kom upp i min hjärna och gör mig lika snurrig som Sabrina. Jag vill inte vara med längre.”

Nu är vi alla med på noterna. Vi ska fly Astropolis ner i havet.

/S. Ses snart.

Delphine, idag kom Dante för att ha ett ”allvarligt samtal” med mig och resten av laget. Han är orolig för oss.

Dante, hans flickvän i köket, övriga livvakter och annat folk som de har fått med sig har gjort upp detaljerade flyktplaner. De ska stoppa vattendunkar, hållbar mat och annat de kan behöva i livbåtarna och sedan köra mot djungeln. När han pratade med mig tidigare om saken så funderade jag inte så mycket på vad han menade med att ”sticka härifrån”, men det är klart, att köra livbåt ända tillbaks till Heraklesville går nog inte, det är alldeles för långt. De satsar på djungelstranden.

”Snälla Sabrina”, sa han, ”följ med. Du och resten av ditt lag, följ med oss.”

Jag skakade på huvudet.

”Nej. Vi gör som vi vill. Har du inte sagt det hela tiden, förresten? De som är emot Vianello, de som inte ska dödas, de får göra som de vill. De där som ville vara neutrala, till exempel …”

En grupp om femton personer, mest ingenjörer och fysiker, hade förklarat för Dante att de ville vänta ut upproret i ett gömsle någonstans på plattformen. Så småningom skulle Rymdprogrammet reagera på radiotystnaden och skicka hit beväpnade styrkor, och då skulle det neutrala gänget veva vit flagga eller något, bedyra att de inte hade haft med saken att göra, och så åka med vaktstyrkan tillbaka till fastlandet. Dante hade sagt till dem att det gick bra, men nu himlade han bara med ögonen.

”Jag sa till dem att det var okej för att inte riskera att de skvallrade. Självklart avrättar vi dem när upproret är över.”

”Jaha.”

Kanske hade den gamla Sabrina blivit upprörd över detta, men

jag kände mig redan så bortkopplad från allt som hände uppe på land, eller på Astropolis plattform då, att jag hade svårt att engagera mig.

”Vi ska i alla fall inte följa med er in i djungeln”, sa jag. ”Vi ska förvandlas till havsvarelser och leva i havet.”

Dante blängde mot mig och fortsatte att tjata.

”Det blir tufft att ta sig genom djungeln, inget snack om saken. Utan dig och ditt lag så riskerar vi förstås att dödas av demoner. Så har vi det fientliga djurlivet att tampas med, kött- och blod-djuren som lever därinne, men de ska vi nog kunna hantera. Vi beväpnar oss ordentligt. Längre in, inte mycket mer än tjugo kilometer – och det klarar vi även genom tuff terräng – så finns det mänskliga bosättningar. En hel stad, minst lika stor som Heraklesville, och det sägs att de har en helt annan kultur än oss. Mer frihetlig och demokratisk … Jag såg staden på en satellitbild en gång, jag glömmer aldrig den bilden, den brändes in i minnet som ett fotografi!”

Han knackade på pannan med pekfingerknogen för att understryka sina ord, och jag bara skrattade åt honom. Det kanske var elakt, men jag kunde inte låta bli.

”De där planerna är ju helt verklighetsfrämmande”, sa jag. ”Vadå *det sägs* att de är frihetliga i den där djungelstaden? Sägs av vilka då, andra anställda på Astropolis eller? Hur vet de i så fall det? Du minns säkert inte ens den där satellitbilden korrekt. Ni kommer att gå under i djungeln allihop, och så försöker ni få oss med er.”

Dante blev upprörd, började gorma och svära åt mig. Han tyckte förstås att det var *vår* plan som var den orealistiska. Ni kan inte transformeras till havsvarelser och leva under vattnet, sa han, det

är faktiskt omöjligt, sa han. Kan ni ens tänka klart, sa han, när ni är så undernärda som ni är nu?

Att argumentera mera med honom om vår framtida havstillvaro kändes lönlöst. I stället påpekade jag någonting som han faktiskt var tvungen att hålla med om.

”Jag är inte alls undernärd längre. Jag har anpassat mig till att äta fiskdjuren. Nasim och Cristobal också. Resten av laget följer nog efter snart.”

Jag slätade ut klänningen med händerna över höfterna och magen för att visa att de blivit rundare igen. Dante tittade på mig, gick med på att jag hade gått upp i vikt, sa att det var bra, men tjatade ändå om att vi borde följa med gänget som ska försöka ta sig igenom djungeln. Till slut gav han dock upp.

Dante kan vara bra jobbig, men jag lyckades få tyst på honom och bli av med honom för den här gången. Det var nog tur att jag hade långklänning på mig och kunde se till att den dolde mina fötter. Till skillnad från höfterna blir de allt benigare. Jag kan gå på dem om jag absolut måste, men nästan all vävnad förutom hud och skelett har försvunnit och det gör fruktansvärt ont att lägga kroppstyngden direkt på hälarnas benknotor. Tur att jag inte behöver dem så länge till.

/S.

Kära Delphine, det är över nu. Vi har dödat Vianello, läkarna och alla andra som stod på hans sida. Eller vi och vi, det var fel uttryckt. Dante tvingade mig, Nasim och Cristobal att gömma oss tills allt var över. Han tyckte inte att vi var i form för att strida, vi som inte ens kan gå. Vi ryckte på axlarna alla tre och gjorde som han sa; vi var nöjda med att låta de andra sköta dödandet. Resten av laget, som enligt Dante inte hunnit bli lika sjuka än, gjorde dock vad de kunde.

Jag satt i mitt rum och betraktade det hela från fönstret, huvudet i händerna, armbågarna på fönsterbrädan, mina värdelösa benknotefötter instoppade under stolen. Den gamla Sabrina i Heraklesville skulle ha chockats av vad hon såg, men jag är inte längre hon; jag associerar allt jag ser till havet nu, och sett genom den linsen var upproret vackert. Människor som kollapsade ner på stengångarna med armar och ben spretande som sjöstjärnor. Blod som spred sig från kulhål och bildade frodiga röda korallrev på de anställdas vita linnekläder. Tiden själv verkade sakta ner och ge mig möjlighet att uppfatta varje händelse i ultrarapid. Jag såg Dante och övriga upprorsmän som graciösa hajar där de gled fram mot en vildsint armvevande och hojtande Vianello för att döda honom. Till och med kulorna var synliga för mig där de plöjde fram genom luften som ett stim ivriga småfiskar med fjällen gnistrande i det skarpa solskenet. Några susade förbi Vianello, andra trängde igenom hans ljusa kostym och in i det möra, vinmarinerade köttet, åter andra studsade på hans kromblanka exoskelett. En rikoschett träffade en av Dantes män i bröstet och förvandlade även honom till en sjöstjärna med korall.

När lugnet hade lagt sig över Astropolis igen så gled jag av stolen och ner på golvet, ut genom dörren och vidare mot en av trapporna. Att ta sig ner för en trappa utan fungerande fötter var inte lätt, men jag satte mig på rumpan och skumpade ner, den är bred och stadig nu, stötdämpande. Ingen tog någon notis om mig. Jag väntade tills du skickade upp ett vattendjur åt mig att äta, tuggade i mig det och släpade mig sedan tillbaka. Uppför trappan var ännu jobbigare, men jag har blivit stark i armarna. Så la jag mig på golvet och sov till nästa dag.

På morgonen kravlade jag upp på stolen och såg ut genom fönstret igen. Närmast mig låg en man med bar överkropp, ansiktet nedåt och korall mellan skulderbladen. Mot den grå stengången hade själva bröstet blivit blågrått, likt en bläckfisk som färgmässigt smälter ihop med underlaget. Luften surrade av insekter som svärmade kring de dödas alla korallblommesår, trots att inget pollen fanns att hämta, men liken – korallerna, blommorna, sjöstjärnorna, bläckfiskarna – gav förstås ändå näring. Livets kretslopp. Man behöver bara se världen ur rätt vinkel så blir den vacker.

Dante kom för att tala med mig. Han var tydligen orolig över dödsfallet, vakten som fälldes av en rikoschett. För mycket otur för hans smak.

”Sabrina”, sa han. ”Du som är … ja, någon sorts visionär. Tror du att det var ett dåligt omen? Visar det att de högre makterna inte står på vår sida?”

Jag försäkrade honom om att det var en ren slump och han slappnade av. I alla fall tills jag upprepade att han och hans

anhängare kommer att duka under i djungeln, omen eller inte. Kanske kan deras vapen skydda dem mot djurlivet där, men de har ingenting att sätta emot demonerna. Det spelar ingen roll vilken sort de stöter på – rakbladsvassa ultrasnabba tentakler, en lojt släntrande humanoid som antagit vad den tror är ett lockande utseende, de där som liknar stora insekter eller spindeldjur, de som tar formen av *döda* människor och stapplar fram på redan ruttnande ben, de som är täckta av vassa taggar – det finns så många varianter, men för Dante och hans följeslagare kommer alla att vara lika dödliga. Han såg på mig med lågande ögon.

”Så *vår* plan är orealistisk? Ojoj Sabrina, snacka om sten i glashus. Vi vet att det blir farligt. Kanske kommer vi, som du säger, att duka under i djungeln. Kanske blir vi dödade av demoner. Men vi har i alla fall *en chans* att ta oss igenom och nå andra människor, vi har *en chans*, till skillnad från er. Vad var din plan nu igen, Sabrina? Kan du förklara det för mig igen?”

Jag suckade och gjorde honom till viljes.

”Vi ska bli vattenvarelser. Gud förvandlar oss genom ett mirakel, som belöning för allt vårt slit med demonerna i den här förbannade jämmerdalen. När förvandlingen är klar så ska vi leva i havet allihop, där vi får vara fria från både demoner och arga chefer, från alla landvärldens bekymmer.”

”Just det. För din döda flickvän har visat sig för dig i en vision. Och sagt till er att raka håret, fila tänder och naglar och bara äta råa havsdjur, fast ni blir sjuka av det.”

Jag ryckte på axlarna.

”Jag vet hur det låter, jag förstår att ni inte tror på oss.”

”Men ni *är* ju sjuka! Kan ni inte fatta själva att ni är sjuka och

behöver vård! Jag menar inte bara att ni är spritt språngande galna, fast jag menar det också, men kolla hur ni ser ut! Resten av ditt lag är tack och lov inte lika långt gångna än, jag ska försöka övertala dem att komma med oss, men du, Nasim och Cristobal …”

Han sträckte ut handen och strök fingrarna över min skalle. Små fjun lossnade och dalade ner likt gräsfrön.

”Först rakade ni huvudena, men nu tappar ni håret. Och så det här med era fötter …”

”Det gör inget att vi inte kan gå längre.”

Dante skakade långsamt på huvudet.

”För ni ska leva i havet. Just det.”

Sedan var vi äntligen av med honom. Dante är egentligen trevlig, men allt hans tjat blev frustrerande.

Han och hans anhängare tog livbåtarna, fyllde dem med mat, vattendunkar, vapen och allt annat de trodde sig behöva, och så körde de bort mot djungeln vid den östra horisonten. Men han fick inte med sig någon i mitt lag. Alla stannade lojalt kvar med mig på Astropolis, bland kritvita byggnader nedstänkta av blod och asätare som festar på döda kroppar.

Sedan dess sitter vi på rad på Strandpromenaden, längst nere vid vattnet där liklukten är svagare, och spelar glada sånger på ukulele medan vi väntar på att du och de dina ska komma och hämta oss, Delphine. Ta oss ner i vattnet där alla våra bekymmer kommer att vara över. Det är sant som Dante sa att jag, Nasim och Cristobal har kommit längst i vår transformation. Vi har vant oss vid havsmaten och gått upp i vikt igen, lika snabbt som vi först tappade den. Våra huvuden är snart naturligt blanka och släta,

medan ben och fötter förtvinar. Vaderna ser insjunkna ut, liksom urgröpta, och våra skrumpnade fötterna börjar svartna. Om jag nyper mig hårt i stortån uppstår ett frasande ljud och svarta hudflagor faller av, men jag känner ingenting. Det spelar ingen roll, för vi kan dra oss fram med armarna – mina armar känns starkare än någonsin! – och kommer knappast att behöva våra nedre extremiteter i havet.

Den mest fantastiska förändringen har hittills bara hänt mig, men jag är säker på att Nasim och Cristobal snart följer efter, och så resten av laget. Strax ovanför mina skinkor har svanskotan vecklat ut sig och expanderat. Dante såg den inte eftersom den doldes under min vida kjol men utväxten är lång som en underarm nu. Den är tjock och stabbig med starka muskler som bäddar in kotorna och ett rejält späcklager utanpå. Jag kan förstås inte se den eftersom den sitter där den sitter, men jag kan föra bak händerna och känna på den. Resten av laget samlas också runt mig, lyfter på kjolen och klämmer fascinerat på min nya stjärt. Allra längst ut, säger de, vid tippen som jag inte alls når med händerna, har stjärtfenan börjat bildas.

”Den är så söt!” säger Nasim och slår händerna för kinderna. ”Som stjärtfenan på en bebisdelfin.”